

குளம் தொட்டு கோடு பதித்து வழி சீத்து...!

ஆண்டுதோறும் தமிழகத்தில் ஏதோ ஒரு வட்டாரத்தில் மழையினால் மக்கள் பாதிக்கப்படுவதும், மக்கள் வாழும் குடிசைகள், வீடுகள் பாதிக்கப்படுவதும் குறித்த செய்திகள் தவறாமல் வருகின்றன. இந்த ஆண்டு மயிலாடுதுறை, சீர்காழி பகுதியில் பெரும் பலத்த மழையால் கடுமையான பாதிப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன.

தமிழகத்தில் மழை அதிகம் பெய்யும்போது, அந்த நீர் வளத்தைப் பாதுகாத்து பயன்படுத்த வேண்டும் என்கின்ற அக்கறை நம்மிடம் இல்லை. காவிரியில் தண்ணீர் வரவில்லை என்று ஒருபக்கம் குரல் கேட்கின்றது. இன்னொரு பக்கம் மழைக்காலங்களில் காவிரியில் பெருகி வரும் தண்ணீரை தடுப்பணைகள் கட்டி சேகரிக்காமல், அதை வங்கக் கடலில் வீணாகக் கலக்கவிடுகிறோம். நிலத்தடி நீரும் குறைந்து வருகிறது. இயற்கையின் அருட்கொடையாக நமக்குக் கிடைக்கும் நீர்வளத்தின் அருமை தெரியாமல், அதை வீணடிக்கின்றோம்.

குளம் தொட்டு கோடு பதித்து வழி சீத்து

உளம் தொட்டு உழுவயல் ஆக்கி,

வளம் தொட்டுப் பாடுபடும் கிணற்றோடு என்று

இவை பாற்படுத்தான் ஏகம் சுவர்க்கம் இனிது

என்று பண்டைய தமிழ் இலக்கியமான சிறுபஞ்சமூலம் நீர்மேலாண்மை பற்றிக் கூறுகிறது.

தமிழகத்தை ஆண்ட சேர, சோழ, பாண்டியர்கள், பல்லவர்கள், நாயக்க மன்னர்கள், தஞ்சையை ஆண்ட மராத்தியர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் நீர்நிலைகள் ஏரி, குளங்கள் பாதுகாப்பதை முக்கிய கடமையாகச் செய்து வந்தனர். அதற்கு இன்றைக்கு அடையாளமாக இருப்பது கரிகாலன் கட்டிய கல்லணை, சோழமன்னர்களின் அர்ப்பணிப்பான இன்றைக்கும் நம் கண்முன் இருக்கிற வீராணம் ஏரி, ராஜேந்திர சோழன் கங்கை வரை வடபுலத்துக்குப் படையெடுத்துச் சென்று அந்த வெற்றியின் அடையாளமாக அரியலூர் மாவட்டம் உடையார்பாளையம் அருகே உள்ள பொன்னேரியில் கங்கை நீரை ஊற்றி அமைத்த சோழகங்கம் ஏரி, திருச்சி தெப்பக்குளம் மற்றும் மதுரையில் வண்டியூர் தெப்பக்குளம், மீனாட்சி அம்மன் கோவில் பொற்றாமரைக் குளம், நெல்லை டவுன் தெப்பக்குளம், ஒவ்வொரு திருக்கோவில்களிலும் முறையாக தண்ணீரைச் சேமிக்க உதவும் கோவில் தெப்பக்குளங்கள் என பல நீர்நிலைகளை இன்றைக்கும் நம் கண்முன்னே காண்கின்றோம். இவை யாவும் தமிழகத்தை ஆண்ட அரசர்கள் முன்னெடுப்பில் செய்யப்பட்ட மக்கள் நலனுக்கான பணிகள்.

1940 - களில், ஏறத்தாழ 65 ஆயிரம் ஏரிகள், குளங்கள் என நீர்நிலைகள் இருந்தன. இன்றைக்கு அவை யாவும் ஏறத்தாழ 35 ஆயிரமாகக் குறைந்துவிட்டன. இவை யாவும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 'மகேசன்' என்ற மன்னர்களால் சூறையாடப்பட்டன. 30 ஆயிரம் குளங்கள் என்னவாயிற்று? இந்த குளங்களை வீட்டுமனைகளாக்கி விற்றது யார்?

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் கூட, இந்த நீர்நிலைகளைப் பாதுகாக்கும் வகையில் குடிமராமத்து, ஆயக்கட்டு என்ற உள்ளூர் நிலைக்கேற்றவாறு, திட்டங்களைத் தீட்ட பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் மெட்ராஸ் வாட்டர் போர்டு ஆக்ட் என்று 1930 - இல் நடைமுறைப்படுத்தினர். இந்த சட்டத்தை ஆங்கிலேயர் நடைமுறைப்படுத்தினாலும் தொன்று தொட்டு நாம் பழக்கத்தில் இருந்த முறைகளை நடைமுறைப்படுத்தத்தான் இதை 1930 - இல் கொண்டு வந்தார்கள்.

குடிமராமத்து என்பது ஒரு கிராமத்தில் உள்ள குளத்தை அந்தக் கிராமத்தில் உள்ள மக்களே கூட்டுறவு முறையில் பராமரிப்பது, குளங்களுடைய மதகுகளை மசகு போட்டு பராமரிப்பது, குளத்தில் தேவையில்லாமல் மரங்களோ, கருவேல முள் மரங்களோ முளைத்தால் உடனே அப்புறப்படுத்துவது, மழைக்காலங்களில் நீர் வரும்போது நீரில் கிடைக்கும் மீன்களை ஏலம் விட்டு அதில் வரும் வருவாயை ஊர்ப் பொதுவில் வைப்பது என இப்படியெல்லாம் கிராமங்களில் குளங்களை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஊர் ஆலயங்களைப் போல பாதுகாத்து வந்தனர். மதகுகள், கண்மாய்க்கரைகள், வாய்க்கால், நீர்வழிப் பாதைகளையும் இதே அக்கறையோடு அந்தந்த கிராமங்களில் கிராம மக்கள் பராமரித்தனர்.

ஆயக்கட்டு என்பது ஒரு குளத்தின் மூலம் பாசன வசதி பெறும் நிலங்களைக் குறிப்பதாகும். இந்த நிலங்களை உடையவர்கள் ஆயக்கட்டுக்காரர்கள் என அழைக்கப்படுவார்கள். இந்த ஆயக்காட்டுக்காரர் குளத்து நீரைப் பயன்படுத்துவதற்கு, அதற்காக சிறு தொகையை தீர்வையாக வாட்டர் ரேட் என்று பேச்சு வழக்கில் சொல்வதுண்டு.

இந்த ஆயக்கட்டு, குடிமராமத்து ஆகிய திட்டங்களை முதன்முதலாக தஞ்சை மாவட்டத்தில் தொடங்கி வைத்தனர். இவை யாவும் 1968-க்கு முன்பு நடந்த நடைமுறைகளாக இருந்தன. 1968 - க்குப் பின் ஊர்மக்கள் கூட்டுறவாக இணைந்து செய்த குடிமராமத்துப் பணிகள் நிறுத்தப்பட்டன. அரசின் பொதுப்பணித்துறை, ஊராட்சி ஒன்றிய நிர்வாகத்தின் கீழ் குடிமராமத்துப் பணிகள் நடக்க ஆரம்பித்தன. அதன் பின், குளங்களில் சீமைக் கருவேல மரங்கள் சரியாக அகற்றப்படவில்லை.

வண்டல் மண்ணை விவசாயிகள் எடுப்பதற்கு கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. மீன் வளத்தை சம்பந்தப்பட்ட கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று இல்லாமல் யார் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. 1960 - களுக்குப் பின் குளங்களைப் பாதுகாக்கும் முழுமையான நடைமுறைகள் இல்லாமல் போனது கவலையான விடயமாகும்.

இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 20,413 நீர்நிலைகள் ஊராட்சி ஒன்றிய நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ளன. 18,709 நீர்நிலைகள் தமிழக அரசின் பொதுப்பணித்துறையின் நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ளன. ஜமீன் குளங்களின் எண்ணிக்கை 756. இப்படி ஒரு தோராயமான புள்ளி விவரங்கள் உள்ளன. இந்த கணக்கீட்டில் தனியார் குளங்கள் என்பனவற்றை தமிழ்நாடு சட்டம் 49 / 1974 அதாவது, எஸ்டேட் அபாலிஷன் மற்றும் கன்வெர்ஷன் இன் ரயத்துவாரி சட்டம் 1948 - இன் படி தனியார் பட்டா பெற்ற குளங்களை திரும்பப் பெறப் பெற்று இந்த குளங்களைப் பொதுக் குளங்களாக அரசே ஏற்றுக் கொண்டது.

ஏரிகள், கண்மாய்கள், குளங்களில் இருந்து பாசனத்திற்கு ஆண்டுக்கு 390 டிஎம்சி பயன்படுகிறது. இதன்மூலம் நிலத்தடி நீரும் 425 டிஎம்சி கூடுதலாகிறது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இத்தனை குளங்கள் இருக்கின்றன என்பதான புள்ளிவிவரங்கள் இருப்பினும் இந்தக் குளங்களை எந்த மனசாட்சியும் இல்லாமல், செல்வாக்கு பெற்று சொல்வாக்கு அற்றவர்கள் கடந்த 40 ஆண்டுகளாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதை எல்லாம் மறுக்க முடியாது. இப்படித்தான் நதிகளில் மணலை அள்ளி சூறையாடினர். காட்டு வளத்தைச் சூறையாடினர்.

செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தை ஏரி மாவட்டம் என்று அழைப்பதுண்டு. மதுராந்தகம் ஏரி இருப்பதில் பெரிய ஏரி என்று சொல்வதும் உண்டு. இன்று ஒன்றுபட்ட செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் உள்ள குளங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன என்று கணக்குப் பார்த்தால், வருத்தமான புள்ளி விவரங்கள்தாம் நமக்குக் கிடைக்கும்.

நீர்நிலைகளில் ஆக்கிரமிப்பு என்பது வருவாய்த்துறை, நீர்வளத்துறை, உள்ளாட்சி அமைப்புகள், அரசியல்கட்சிகள் இவற்றின் உடந்தையோடு நடப்பதே என்பது அரசுக்கும் தெரிந்தே இருக்கிறது. வாக்கு வங்கியாக இவ்வாக்கிரமிப்பு குடிசைப் பகுதிகளை வைத்து அரசியல் நடத்துவதும் தொடர்கிறது.

தமிழக அரசு சார்பில் குடிமராமத்துப் பணிகள் 2016 -17 முதல் 2020-21 வரை ஏறத்தாழ ரூ.1,500 கோடி மதிப்பீட்டிற்கு மேல் செலவுகள் செய்தும் ஓர் ஆக்கப்பூர்வமான பயன்படும் வகையில் அமையவில்லை என்பதுதான் யதார்த்தம்.

நீர்நிலைகளை விட்டுவிடுங்கள். மேட்டூர் அணையைத் திறந்துவிட்டால், கடைமடைப்பகுதியான மயிலாடுதுறை மாவட்டம், திருத்துறைப்பூண்டி வரை காவிரித் தண்ணீர் செல்கின்றதா, இல்லையே? இப்படித்தான் நமது நீர் மேலாண்மை உள்ளது.

இதேபோல வெள்ளத் தடுப்பு, தணிப்பு பணிகளும் சுணக்கத்தில்தான் உள்ளன.

சமீபத்தில் நாளேடுகளில் வெளிவந்த ஒரு செய்தி. நீர்நிலைகளில் இருந்து வண்டல் மண்ணை தங்கள் நிலத்துக்குப் பயன்படுத்துவதற்காக எடுத்து வந்த ஏழை விவசாயிகளின் மாட்டு வண்டிகளை வருவாய்த்துறையினர் பிடித்து வைத்துக் கொண்டுவிட்டனர். இதனால் கடன் வாங்கி மாட்டுவண்டியை வாங்கிய விவசாயிகள் அதிர்ச்சியில் உறைந்துவிட்டனர். பட்டுக்கோட்டையில் இதை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது.

பண்டைய அரசராட்சி காலத்தில் நீர்நிலைகளைக் காப்பாற்ற முடிந்ததைப் போல இந்த குடியாட்சியில் ஏன் காப்பற்ற முடியவில்லை? இந்தப் பிரச்சனைகளையெல்லாம் குறித்து சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் நான் பொதுநல வழக்கு ரிட் மனு எண் 30397/ 2018 தாக்கல் செய்தேன்.

நீர்நிலைகளைப் பாதுகாக்க சில முக்கிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். பழைய வருவாய் ஆவணங்களைத் தேடிப்பிடித்து, எங்கெல்லாம் நீர்நிலைகள் இருந்தனவோ, அவற்றைக் கையகப்படுத்தி நீர்நிலைகளைச் சீர்படுத்தி பயன்பாட்டுக்கு கொண்டு வர வேண்டும். தனியார் குளங்களை 1974 - இல் பொதுக் குளங்களாக மாற்றியதை முழுமையாக மக்களின் பயன்பாட்டுக்கு விட வேண்டும்.

நீர்நிலைப் பாதுகாப்பை மேலாண்மை செய்யவும் கண்காணிக்கவும் மாவட்டம், வருவாய்க்கோட்டம், ஊராட்சி ஒன்றிய அளவில் நேர்மையான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கண்காணிப்பு குழுக்களை அமைக்க வேண்டும்.

கிராமங்களில் குளங்களைப் பாதுகாக்கும் பணியில் பகுதி நேர ஊழியர்களை நியமிக்க வேண்டும்., நீர்நிலைகளை 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஆழப்படுத்தி தூர்வாரவும், கரைகளைப் பலப்படுத்தவும் திட்டமிட வேண்டும். கிராமத்தில் உள்ள குளத்தில் கிடைக்கும் மீன் வளத்தின் உரிமையை அந்த கிராமத்துக்கே வழங்க வேண்டும்.

மன்னர்கள் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஏரிகள், குளங்கள் வேளாண் பாசனத்திற்கும், குடிநீர்/ குளிநீருக்கும், கால்நடை வளர்ப்பிற்கும் நிலத்தடி நீரைச் செறிவூட்டி வேளாண் திறந்த கிணறுகள் மற்றும் ஆழ்துளைக் குழாய்க் கிணறுகளையும் உயிர்ப்பிக்கின்றன. இவற்றில் தற்போது பாதியளவு வண்டல் மண் படிந்துவிட்டாலும் இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. தமிழ்நாட்டு ஊரகப் பகுதிகளின் உயிர்நாடி இவையே.

எனவே குறைந்த செலவில் விரைவாக இவற்றைத் தூர்வாரி 1.00 மீட்டர் அளவுக்கு ஆழப்படுத்தினால் 100 டிஎம்சி + 50 டிஎம்சி கூடுதல் நீரை இவற்றில் சேமித்து வைத்துப் பயன்படுத்தலாம். குறிப்பாக வீராணம், மதுராந்தகம், காவிரிப்பாக்கம், பூண்டி, புழல் மற்றும் செம்பரபாக்கம் போன்ற மாபெரும் ஏரிகளை 1.00 மீட்டருக்கு ஆழப்படுத்தினால் 10 டிஎம்சி வரை கூடுதல் நீரைத் தேக்கி ஆண்டு முழுமைக்கும் குடிநீர் பெற இயலும்.

உற்பத்திச் செலவின்றி இப்படித் தயாரிக்கப்பட்ட குடிநீரின் வணிக விலை 1000 லிட்டருக்கு ரூ.80 மட்டுமே. கடல்நீரைக் குடிநீராக்கும்பொழுது உற்பத்திச் செலவு மட்டுமே 1000 லிட்டருக்கு ரூ.50. இதிலிருந்தே ஏரிகுளங்களைத் தூர்வாரி ஆழப்படுத்துவதன் அவசியத்தை உணரலாம். ஒரு மீட்டர் ஆழப்படுத்தினால் பல ஏரிகள், கண்மாய்களில் தாழ் நீர்மட்டம் (Sill Level) கீழே போனாலும் அது நிலத்தடி நீரைச் செறிவூட்டவும், கால்நடைகளுக்குக் குடிநீராகவும் பயன்படும்.

தேவைப்படும்போது நீரேற்றிகள் மூலமாக நீரை இறைத்து பாசனமும் செய்யலாம் இவை பெரும்பாலும் ஊரகப் பகுதிகளில் அமைந்துள்ளதால் மேல் வண்டல் மண்ணை- அப்பகுதியில் தொழில்புரியும் உழவர் பெருமக்களுக்கும், அதற்கடுத்து மண் செங்கல் சூளை வைத்திருப்போருக்கும் மீதமுள்ள 80%க்கும் மேலுள்ள மண் (வெட்டி எடுக்கும்

மண்) - உள்ளூர் சாலைகள் போடும் - கட்டடங்கள் கட்டும் ஒப்பந்ததாரர்களுக்கும் இலவசமாக எடுத்துச் செல்ல அனுமதி வழங்க வேண்டும்.

இன்னும் மிகுந்த அளவில் மண் இருந்தால் நிரப்பு மண் அதிகம் தேவைப்படும் நெடுஞ்சாலை ஒப்பந்தக்காரர்களுக்கு ஒரு யூனிட் (100 கனஅடி) மண்ணை ரூ.500க்கு விற்றுவிடலாம். இதனால் நம் அரசுத்துறைகளான நீர்வளத்துறை, ஊரக வளர்ச்சித்துறை மற்றும் வருவாய்த்துறை அலுவலர் பணி மிகுதியாகக் குறையும்

நீர்நிலைகளை எவராவது ஆக்கிரமித்தால் அது குறித்து முறையிடவும் மாவட்ட அளவில் ஆம்புட்ஸ்மேன் எனும் புகார் மையம் அமைக்கப்பட வேண்டும். மேல் முறையீடு செய்ய சென்னையிலும் மதுரையிலும் மேல்முறையீட்டுத் தீர்ப்பாயமும் அமைக்க வேண்டும்.

தொன்மையான நீர்நிலைகளைப் பாதுகாத்து, பராமரிக்க வேண்டியது, ஆட்சியாளர்களின் தலையாய கடமையாகும்.

தினமணி, 26.11.2022